

Arrest

nr. 131 561 van 16 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X- X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2014 en tegen de beslissingen van 26 augustus 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissingen inzake eerste verzoeker, A.T., luiden als volgt:

1.1.1. "A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Ingoesjetië. U had problemen met de FSB. Op 20 juli 2008 werd u door medewerkers van de FSB meegenomen die u voorstelden om met hen samen te werken. De FSB was op de hoogte van uw verleden en verdacht u van deelname aan het gewapende conflict in 1995. U zou voor de FSB opnieuw aan de universiteit moeten

gaan werken, wat u een aantal jaren voordien reeds had gedaan. De FSB eiste dat u een document zou ondertekenen voor ze u uitleg gaven wat de samenwerking met hen concreet zou inhouden. Tijdens de maand bedenktijd die u kreeg verlieten u en uw gezin uw herkomstregio en reisden jullie naar Polen waar jullie asiel aanvroegen. Na een maand in Polen reisden jullie door naar België waar jullie op 17 oktober 2008 een eerste maal asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Gezien jullie reeds in Polen asiel hadden aangevraagd werden jullie terug naar Polen verwezen. Deze asielaanvraag werd op 12 augustus 2009 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater) omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Zonder België te verlaten, diende u op 25 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen werden vastgesteld. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 18 november 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie herkomstland en op 25 juni 2014 dienden jullie een derde asielaanvraag in. U liet verstaan dat de dag van vandaag de situatie in Ingoesjetië zeer slecht is en dat uw leven bij terugkeer in gevaar is. Uw broer A. had u een brief geschreven waarin stond dat mensen nog steeds naar u komen informeren. Ook uw ex-collega M. en uw burens Y. zouden dit hebben bevestigd volgens de brief. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie een brief van Regionale openbare beweging Tsjetsjeense comité van nationale redding d.d. 8 juli 2010, een faxkopie van een brief van Regionale openbare beweging Tsjetsjeense comité van nationale consensus d.d. 31 oktober 2012 en een faxkopie van een brief van uw broer A. d.d. 08 november 2013 voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet – men komt in Ingoesjetië nog steeds naar u informeren –, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – twee brieven van R.B., voorzitter van Regionale openbare beweging Tsjetsjeens comité van nationale redding/consensus d.d. 8 juli 2010 en 31 oktober 2013 en de brief van uw broer –, dient er op gewezen te worden dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit lezing van de brief van R.B. d.d. 8 juli 2010 blijkt dat er slechts in verwezen wordt naar een eerder gestuurde brief op datum van 10 maart 2010 die reeds tijdens uw tweede asielaanvraag grondig werd beargumenteerd. In de beslissing inzake uw tweede asielaanvraag werd namelijk gesteld dat het om een verslag gaat dat louter op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald. Bovendien is het opvallend dat het verslag melding maakte van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2005 en tenslotte augustus 2006 maar dat nergens in het verslag melding werd gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Ingoesjetië. Hierdoor werd ernstig afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze brief.

Na lezing van de faxkopie van de brief van R.B. d.d. 31 oktober 2013 dient vastgesteld te worden dat ook deze brief werd opgesteld louter op basis van verklaringen afgelegd door uw broer A. tegenover medewerkers van deze organisatie en uit de brief blijkt verder nergens dat er enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande de afgelegde verklaringen van uw broer. Ook deze brief kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De faxkopie van de brief van uw broer tenslotte weegt evenmin op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Een brief die uitgaat van een familielid is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde.

In verband met uw verwijzing naar de algemene slechte situatie in Ingoesjetië, kan worden opgemerkt dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

1.1.2. "(...) Op 20/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/10/2008 en 25/08/2009 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)"

1.2. De bestreden beslissingen inzake eerste verzoekster, L.T., luiden als volgt:

1.2.1. "A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Ingoesjetië. Uw echtgenoot A.T. (OV 6.334.711) had problemen met de FSB. Op 20 juli 2008 werd hij door medewerkers van de FSB meegenomen die hem voorstelden om met hen samen te werken. De FSB was op de hoogte van zijn verleden en verdacht hem van deelname aan het gewapende conflict in 1995. Uw echtgenoot zou voor de FSB opnieuw aan de universiteit moeten gaan werken, wat hij een aantal jaren voordien reeds had gedaan. De FSB eiste dat uw echtgenoot een document zou ondertekenen voor ze hem uitleg gaven wat de samenwerking met hen concreet zou inhouden. Tijdens de maand bedenktijd die uw echtgenoot kreeg verlieten jullie uw herkomstregio en reisden jullie naar Polen waar jullie asiel aanvroegen. Na een maand in Polen reisden jullie door naar België waar jullie op 17 oktober 2008 een eerste maal asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Gezien jullie reeds in Polen asiel hadden aangevraagd werden jullie terug naar Polen verwezen. Deze asielaanvraag werd op 12 augustus 2009 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater) omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Zonder België te verlaten, dienden jullie op 25 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in de verklaringen werden vastgesteld. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 18 november 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Jullie keerden niet terug naar uw herkomst land en op 25 juni 2014 dienden jullie een derde asielaanvraag in. Uw echtgenoot liet verstaan dat de dag van vandaag de situatie in Ingoesjetië zeer slecht is en dat zijn leven bij terugkeer in gevaar is. Uw schoonbroer A. had uw man een brief geschreven waarin stond dat mensen nog steeds naar hem komen informeren. Ook zijn ex-collega M. en jullie burens Y. zouden dit hebben bevestigd volgens de brief. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie een brief van Regionale openbare beweging Tsjetsjeense comité van nationale redding d.d. 8 juli 2010, een faxkopie van een brief van Regionale openbare beweging Tsjetsjeense comité van nationale consensus d.d. 31 oktober 2012 en een faxkopie van een brief van uw schoonbroer A. d.d. 08 november 2013 voor.

B. Motivering

U baseert uw derde asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (DVZ Lida, 3e asielaanvraag, rubriek 15, 18). In het kader van de door hem ingediende derde asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw man, luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet – men komt in Ingoesjetië nog steeds naar u informeren –, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – twee brieven van R.B., voorzitter van Regionale openbare beweging Tsjetsjeens comité van nationale redding/consensus d.d. 8 juli 2010 en 31 oktober 2013 en de brief van uw broer –, dient er op gewezen te worden dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit lezing van de brief van R.B. d.d. 8 juli 2010 blijkt dat er slechts in verwezen wordt naar een eerder gestuurde brief op datum van 10 maart 2010 die reeds tijdens uw tweede asielaanvraag grondig werd beargumenteerd. In de beslissing inzake uw tweede asielaanvraag werd namelijk gesteld dat het om een verslag gaat dat louter op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald. Bovendien is het opvallend dat het verslag melding maakte van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2005 en tenslotte augustus 2006 maar dat nergens in het verslag melding werd gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Ingoesjetië. Hierdoor werd ernstig afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze brief.

Na lezing van de faxkopie van de brief van R.B. d.d. 31 oktober 2013 dient vastgesteld te worden dat ook deze brief werd opgesteld louter op basis van verklaringen afgelegd door uw broer A. tegenover medewerkers van deze organisatie en uit de brief blijkt verder nergens dat er enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande de afgelegde verklaringen van uw broer. Ook deze brief kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De faxkopie van de brief van uw broer tenslotte weegt evenmin op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Een brief die uitgaat van een familielid is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde.

In verband met uw verwijzing naar de algemene slechte situatie in Ingoesjetië, kan worden opgemerkt dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

1.2.2. "(...) Op 20/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/10/2008 en 25/08/2009 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)"

1.3. De bestreden beslissingen inzake tweede verzoekster, R.T., luiden als volgt:

1.3.1. "A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Ingoesjetië. U kwam samen met uw vader A.T. (OV 6.334.711), uw moeder L.T. (OV 6.334.711), uw broer Y.T. (OV 7.906.559) en zus F. op 17 oktober 2008 in België aan. Uw vader had problemen met de FSB. Hij werd op 20 juli 2008 door medewerkers van de FSB meegenomen die hem voorstelden om met hen samen te werken. Hij vernam dat de FSB op de hoogte was van zijn verleden en dat hij verdacht werd van deelname aan het gewapende conflict in 1995. Uw vader zou voor de FSB opnieuw aan de universiteit moeten gaan werken, wat hij een aantal jaren voordien reeds had gedaan. Uw vader verklaarde dat de FSB eiste dat hij eerst een document zou ondertekenen voor ze hem zouden meedelen wat de samenwerking met hen concreet zou inhouden. Hij vroeg even bedenktijd en kreeg een maand de tijd om na te denken. Gedurende deze maand verlieten jullie samen jullie herkomstregio. Jullie reisden via Oekraïne naar Polen. In Polen werden jullie verplicht een asielaanvraag in te dienen en jullie bleven een maand in Polen voor jullie verder doorreisden naar België. Uw moeder en vader dienden op 17 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd op 12 augustus 2009 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater) omdat Polen verantwoordelijk werd gevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Zonder België te verlaten, diende uw vader en moeder op 25 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 24 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in hun verklaringen werden vastgesteld. Deze beslissingen werden bij arrest d.d. 18 november 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie herkomstland en op 25 juni 2014 dienden uw vader en moeder een derde asielaanvraag in. Uw vader verwees naar de situatie in Ingoesjetië die zeer slecht is en beweerde dat zijn leven bij terugkeer in gevaar is. Uw oom A. had een brief geschreven waarin stond dat mensen nog steeds naar u w vader komen informeren. Ook zijn ex-collega M. en jullie burens Y. zouden dit hebben bevestigd volgens de brief. U en ook uw broer Y.T. waren ondertussen meerderjarig geworden en dienden op dezelfde dag een eerste asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw vervolgd te worden zoals in het verleden omwille van de problemen van uw vader. Mensen vielen jullie woning 's nachts binnen en jullie werden daarbij geslagen. Verder haalde u eveneens de veiligheidssituatie in Ingoesjetië aan en merkte u op dat u bang was om terug te keren. U verwees naar jongeren die verdwijnen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw geboorteakte voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw vervolgd te worden zoals in het verleden omwille van de problemen van uw vader. Mensen vielen jullie woning 's nachts binnen en jullie werden daarbij geslagen. Verder haalde u eveneens de veiligheidssituatie in Ingoesjetië aan en merkte u op dat u bang was om terug te keren. U verwees naar jongeren die verdwijnen (CGVS p. 6-8).

Er dient echter op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag van uw vader op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in de verklaringen van uw ouders werden vastgesteld. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 18 november 2010

bevestigd. Het beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Uw vader diende op 25 juni 2014 een derde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam in hoofde van uw vader echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag omdat de nieuwe elementen voor zijn derde asielaanvraag volledig voortvloeien uit de elementen die in het asielrelaas van de tweede asielaanvraag werden uiteengezet. De motivering luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet – men komt in Ingoesjetië nog steeds naar u informeren –, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – twee brieven van R.B., voorzitter van Regionale openbare beweging Tsjetsjeens comité van nationale redding/consensus d.d. 8 juli 2010 en 31 oktober 2013 en de brief van uw broer –, dient er op gewezen te worden dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit lezing van de brief van R.B. d.d. 8 juli 2010 blijkt dat er slechts in verwezen wordt naar een eerder gestuurde brief op datum van 10 maart 2010 die reeds tijdens uw tweede asielaanvraag grondig werd beargumenteerd. In de beslissing inzake uw tweede asielaanvraag werd namelijk gesteld dat het om een verslag gaat dat louter op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald. Bovendien is het opvallend dat het verslag melding maakte van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2005 en tenslotte augustus 2006 maar dat nergens in het verslag melding werd gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Ingoesjetië. Hierdoor werd ernstig afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze brief.

Na lezing van de faxkopie van de brief van R.B. d.d. 31 oktober 2013 dient vastgesteld te worden dat ook deze brief werd opgesteld louter op basis van verklaringen afgelegd door uw broer A. tegenover medewerkers van deze organisatie en uit de brief blijkt verder nergens dat er enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande de afgelegde verklaringen van uw broer. Ook deze brief kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De faxkopie van de brief van uw broer tenslotte weegt evenmin op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Een brief die uitgaat van een familielid is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde.

In verband met uw verwijzing naar de algemene slechte situatie in Ingoesjetië, kan worden opgemerkt dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de

burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Om voorgaande redenen kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in uw land van herkomst vervolging vreest omwille van de problemen van uw vader.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u bang was om terug te keren omwille van de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië (CGVS, p. 6-8), kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde document, met name uw geboorteakte, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw moeder L.T. (OV 6.334.711) eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen, en inzake de eerste asielaanvraag van uw broer Y.T. (OV 7. 609.559) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.3.2. “(...) Op 20/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

1.4. De bestreden beslissingen inzake tweede verzoeker, Y.T., luiden als volgt:

1.4.1. “A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig van Ingoesjetië. U kwam samen met uw vader A.T. (OV 6.334.711), uw moeder L.T. (OV 6.334.711), uw zus R.T. (OV 7. 906.558) en zus F. op 17 oktober 2008 in België aan. Uw vader had problemen met de FSB. Hij werd op 20 juli 2008 door medewerkers van de FSB meegenomen die hem voorstelden om met hen samen te werken. Hij vernam dat de FSB op de hoogte was van zijn verleden en dat hij verdacht werd van deelname aan het gewapende conflict in 1995. Uw vader zou voor de FSB opnieuw aan de universiteit moeten gaan werken, wat hij een aantal jaren voordien reeds had gedaan. Uw vader verklaarde dat de FSB eiste dat hij eerst een document zou ondertekenen voor ze hem zouden meedelen wat de samenwerking met hen concreet zou inhouden. Hij vroeg even bedenktijd en kreeg een maand de tijd om na te denken. Gedurende deze maand verlieten jullie samen jullie herkomstregio. Jullie reisden via Oekraïne naar Polen. In Polen werden jullie verplicht een asielaanvraag in te dienen en jullie bleven een maand in Polen voor jullie verder doorreisden naar België. Uw moeder en vader dienden op 17 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd op 12 augustus 2009 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 quater) omdat Polen verantwoordelijk werd gevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Zonder België te verlaten, dienden uw vader en moeder op 25 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 24 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in hun verklaringen werden vastgesteld. Deze beslissingen werden bij arrest d.d. 18 november 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie herkomstland en op 25 juni 2014 dienden uw vader en moeder een derde asielaanvraag in. Uw vader verwees naar de situatie in Ingoesjetië die zeer slecht is en beweerde dat zijn leven bij terugkeer in gevaar is. Uw oom A. had een brief geschreven waarin stond dat mensen nog steeds naar uw vader komen informeren. Ook zijn ex-collega M. en jullie burens Y. zouden dit hebben bevestigd volgens de brief. U en ook uw zus R.T. waren ondertussen meerderjarig geworden en dienden op dezelfde dag een eerste asielaanvraag in. U vreest de veiligheidssituatie in Ingoesjetië. U merkte op dat u bang was om terug te keren omdat jongeren verdwijnen en niet meer worden teruggevonden. Tevens verwees u naar de problemen van uw vader. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u uw binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten,

veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de veiligheidssituatie in Ingoesjetië vreest. U merkte op dat u bang was om terug te keren omdat jongeren verdwijnen en niet meer worden teruggevonden. U verwees tevens naar de problemen van uw vader (CGVS p. 6, 7).

Er dient echter op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag van uw vader op 24 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in de verklaringen van uw ouders werden vastgesteld. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 18 november 2010 bevestigd. Het beroep voor de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen. Uw vader diende op 25 juni 2014 een derde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam in hoofde van uw vader echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag omdat de nieuwe elementen voor zijn derde asielaanvraag volledig voortvloeien uit de elementen die in het kader van zijn tweede asielaanvraag werden uiteengezet. De motivering luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet – men komt in Ingoesjetië nog steeds naar u informeren –, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – twee brieven van R.B., voorzitter van Regionale openbare beweging Tsjetsjeens comité van nationale redding/consensus d.d. 8 juli 2010 en 31 oktober 2013 en de brief van uw broer –, dient er op gewezen te worden dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit lezing van de brief van R.B. d.d. 8 juli 2010 blijkt dat er slechts in verwezen wordt naar een eerder gestuurde brief op datum van 10 maart 2010 die reeds tijdens uw tweede asielaanvraag grondig werd beargumenteerd. In de beslissing inzake uw tweede asielaanvraag werd namelijk gesteld dat het om een verslag gaat dat louter op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald. Bovendien is het opvallend dat het verslag melding maakte van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2005 en tenslotte augustus 2006 maar dat nergens in het verslag melding werd gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Ingoesjetië. Hierdoor werd ernstig afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze brief.

Na lezing van de faxkopie van de brief van R.B. d.d. 31 oktober 2013 dient vastgesteld te worden dat ook deze brief werd opgesteld louter op basis van verklaringen afgelegd door uw broer A. tegenover medewerkers van deze organisatie en uit de brief blijkt verder nergens dat er enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande de afgelegde verklaringen van uw broer. Ook deze brief kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De faxkopie van de brief van uw broer tenslotte weegt evenmin op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Een brief die uitgaat van een familielid is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde.

In verband met uw verwijzing naar de algemene slechte situatie in Ingoesjetië, kan worden opgemerkt dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Om voorgaande redenen kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in uw land van herkomst vervolging vreest omwille van de problemen van uw vader.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u bang bent om terug te keren omwille van de veiligheidssituatie in Ingoesjetië (CGVS, p. 6, 7), kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en

gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde document, met name uw Russisch binnenlands paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw moeder L.T. (OV 6.334.711) eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen, en inzake de eerste asielaanvraag van uw zus R.T. (OV 7. 609.558) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.4.2. "(...) Op 20/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...) "

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. In casu richten verzoekers hun beroep tegen verschillende administratieve beslissingen: twee beslissingen van "weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag", ten aanzien

van eerste verzoeker A.T. en eerste verzoekster L.T., twee beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, ten aanzien van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster, R.T., en vier bevelen *“om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinquies}), afgeleverd door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, ten aanzien van A.T., L.T., Y.T. en R.T..

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal en de bevelen afgeleverd door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, waarbij de laatste werden genomen na de eerste beslissingen die overigens uitdrukkelijk worden vermeld in de motivering, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de bevelen *“om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor verzoekers, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende : *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door verzoekers ingediende beroepen en de bescherming van hun rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal en de bevelen *“om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moeten de beslissingen van *“weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”* en de beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van *“weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”* en de beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de bevelen *“om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekers voeren hun verzoekschrift van 8 september 2014 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers zijn van mening dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie *“wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van hun huidige asielaanvraag, en dat deze wel degelijk hun geloofwaardigheid versterken”*; ze laten gelden niet akkoord te gaan *“met stelling van het CGVS dat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn” (sic)*.

Bij hun verzoekschrift voegen ze de volgende nieuwe documenten: *“kopie van de Finse verblijfstitel van twee familieleden van verzoekers”*, *“kopie van de Canadese verblijfstitel van een familielid van verzoekers”* en *“kopie van de Belgische verblijfstitel van een familielid van verzoekers”*.

Verzoekers vragen zich af *“hoe kan het CVGS besluiten dat deze elementen geen nieuwe elementen zijn in de zin van art. 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet?”*.

Volgens hen zijn de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken *“bewijzen bij uitstek dat de situatie in Ingoesjetië gevaarlijk is”* en betreffen de bij het verzoekschrift neergelegde stukken *“documenten van de familie van verzoekers die, op basis van hetzelfde relaas, wel een geldige verblijfstitel kregen”*.

Ze vragen *“hoe is het mogelijk dat aan de ganse familie van verzoekers, die samen met verzoekers zijn gevlucht uit Ingoesjetië, wel een verblijfstitel werd toegekend doch aan verzoekers niet?”* en achten het *“onbegrijpelijk voor verzoekers waarom het CVGS weigert hiermee rekening te houden”*.

Volgens verzoekers veegt de commissaris-generaal de nieuw voorgelegde documenten van verzoekers zomaar van de baan en lijkt het *“alsof, indien men een eerste negatieve beslissing ontvangt van het*

CGVS, men gedoemd is om een negatieve beslissingen te ontvangen m.b.t. de volgende aanvragen" (sic). Ze achten het dan ook "kennelijk onredelijk van het CGVS om de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen en zelfs te weigeren om deze te onderzoeken, louter en alleen omdat verzoekers een negatieve beslissing mochten ontvangen m.b.t. hun eerdere asielaanvragen".

Ze benadrukken dat ze er alles aan hebben gedaan om te kunnen bewijzen dat hun leven nog steeds in gevaar is in Ingoesjetië, dat ze alles volgens de geldende regelgeving hebben gedaan en dat ze de documenten zo vlug mogelijk hebben overgemaakt.

Vervolgens gaan verzoekers in op de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming ten aanzien van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T..

Volgens hen wordt het motiveringsbeginsel geschonden gezien de commissaris-generaal in deze beslissingen hoofdzakelijk verwijst naar de motivering gebruikt in de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag van eerste verzoeker A.T.. Ze stellen dat "de motivatie van het CVGS bestaat met andere woorden louter uit een 'copy-paste' van de motivering van de beslissing tot de inoverwegingname t.a.v. de vader van verzoekers", hoewel de commissaris-generaal uitdrukkelijk vermeldt "dat dit dossier een individuele beoordeling vereist". Dit zou tevens de onderzoeksplicht schenden.

Verzoekers menen dat de politieke situatie in Ingoesjetië, waaronder de regio waar verzoekers vandaan komen, zeer onveilig is; ze voegen bij hun verzoekschrift "verschillende stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen". Hun terugkeer zou een schending van artikel 3 EVRM betekenen.

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal erkent dat er zowel sporadische grootschalige acties plaatsvinden als kleinschalige en doelgerichte aanvallen en ze "begrijpen niet hoe het CGVS langs de ene kant kan erkennen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige veiligheidssituatie, maar het langs de andere kant mogelijk acht voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst". Ze benadrukken dat de bestreden beslissing bovendien zelf stelt dat er een toename is van het aantal incidenten en stellen zich de vraag: "waarom is het dan gerechtvaardigd om verzoekers terug te sturen?".

Ze overlopen de voorwaarden in artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en menen dat het onmogelijk is voor hen om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekers laten gelden dat de commissaris-generaal de onderzoeksplicht nogmaals schendt "aangezien het CVGS weigert het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen aan verzoeker zonder enige uitgebreide uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan" (sic). Volgens hen blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing "niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn".

De motivering dienaangaande is, aldus verzoekers, "manifest ontoereikend en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoekers".

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen, de "bijlage 13quiquies" van verzoekers te vernietigen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen de vernietigen.

3.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers "Mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Ingoesjetië" en "verblijfstitels van de familie van verzoekers".

Bij een schrijven van 22 september 2014 leggen verzoekers "bijkomende stukken(briefomslag, attest ziekenhuis, verklaringen van burens, advocaat,... evenals vertaling hiervan)" (sic) neer.

3.2. Beoordeling ten aanzien van eerste verzoeker A.T. en eerste verzoekster L.T. inzake de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de door eerste verzoeker A.T. en eerste verzoekster L.T. in het kader van hun derde asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat ze in het kader van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet.

Hun vorige asielaanvraag werd door de commissaris-generaal geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, bevestigd door de Raad op 18 november 2010 waartegen het beroep bij de Raad van State op 31 januari 2011 werd verworpen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal, aangaande tot de nieuwe neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal, het volgende vast:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – twee brieven van R.B., voorzitter van Regionale openbare beweging Tsjetsjeens comité van nationale redding/consensus d.d. 8 juli 2010 en 31 oktober 2013 en de brief van uw broer –, dient er op gewezen te worden dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit lezing van de brief van R.B. d.d. 8 juli 2010 blijkt dat er slechts in verwezen wordt naar een eerder gestuurde brief op datum van 10 maart 2010 die reeds tijdens uw tweede asielaanvraag grondig werd beargumenteerd. In de beslissing inzake uw tweede asielaanvraag werd namelijk gesteld dat het om een verslag gaat dat louter op uw verzoek door uw broer werd opgevraagd en afgehaald. Bovendien is het opvallend dat het verslag melding maakte van feiten die hebben plaatsgevonden in april 1995, in 1996, maart 2002, december 2003, augustus 2005 en tenslotte augustus 2006 maar dat nergens in het verslag melding werd gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad in juli 2008 en die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Ingoesjetïë. Hierdoor werd ernstig afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze brief.

Na lezing van de faxkopie van de brief van R.B. d.d. 31 oktober 2013 dient vastgesteld te worden dat ook deze brief werd opgesteld louter op basis van verklaringen afgelegd door uw broer A. tegenover

medewerkers van deze organisatie en uit de brief blijkt verder nergens dat er enig objectief en onafhankelijk onderzoek werd verricht aangaande de afgelegde verklaringen van uw broer. Ook deze brief kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. De faxkopie van de brief van uw broer tenslotte weegt evenmin op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Een brief die uitgaat van een familielid is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde."

De argumentatie van verzoekers in hun verzoekschrift dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie "wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van hun huidige asielaanvraag, en dat deze wel degelijk hun geloofwaardigheid versterken", dat ze niet akkoord gaan "met stelling van het CGVS dat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn" (sic) en dat de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken "bewijzen bij uitstek (zijn) dat de situatie in Ingoesjetië gevaarlijk is", is geen ernstige poging om bovenstaande motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het nochtans aan verzoekers toekomt om de motieven in de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze in gebreke blijven.

De commissaris-generaal stelt verder terecht dat:

"In verband met uw verwijzing naar de algemene slechte situatie in Ingoesjetië, kan worden opgemerkt dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De bij het verzoekschrift gevoegde "Mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Ingoesjetië", dd. 21 juni 2012 -van Amnesty International- en 18 april 2014 -over bedreigingen ten aanzien van een mensenrechtenactivist-, toont geenszins aan dat de informatie dd. 3 september 2013 waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier-foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift "kopie van de Finse verblijfstitel van twee familieleden van verzoekers", "kopie van de Canadese verblijfstitel van een familielid van verzoekers" en "kopie van de Belgische verblijfstitel van een familielid van verzoekers" voegen en zich afvragen "hoe is het mogelijk dat aan de ganse familie van verzoekers, die samen met verzoekers zijn gevlucht uit Ingoesjetië, wel een verblijfstitel werd toegekend doch aan verzoekers niet?", dient te worden benadrukt dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen".

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De commissaris-generaal merkt in zijn verweernota tevens terecht het volgende op:

"Verweerder stelt met betrekking tot deze nieuwe stukken vast dat deze niet het bewijs vormen van erkenning als vluchteling van de personen in kwestie, noch van verwantschap van verzoekende partij met deze personen. Aan de hand van deze stukken kan enkel worden afgeleid dat deze personen -

waarvan twee dezelfde familienaam als verzoeker dragen maar waarmee de familieband nog niet is aangetoond – een verblijfstitel bekomen hebben in Finland of Canada en dat een andere persoon de Belgische nationaliteit (verworven) heeft. Uit deze stukken kan echter niet afgeleid worden of deze verblijfstitel/Belgische nationaliteit bekomen werd naar aanleiding van een positieve asielaanvraag, dan wel op basis van andere gronden. Bovendien, zelfs al is dit het gevolg van een erkenning als vluchteling, dan nog toont verzoekende partij niet aan, en uit deze stukken blijkt dit evenmin, dat verzoekende partij en de personen in kwestie met een verblijfstitel in Finland of Canada of met de Belgische nationaliteit een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven delen.”

De loutere “kopie van de Finse verblijfstitel van twee familieleden van verzoekers”, “kopie van de Canadese verblijfstitel van een familielid van verzoekers” en “kopie van de Belgische verblijfstitel van een familielid van verzoekers” zijn aldus niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers A.T. en L.T..

De Raad stelt vast dat de “bijkomende stukken(briefomslag, attest ziekenhuis, verklaringen van burens, advocaat,... evenals vertaling hiervan)” (sic), neergelegd bij een schrijven van 22 september 2014, geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

De getuigenverklaringen van R.I.E., M.M.I. en P.I.I. omtrent de gebeurtenissen van 10 juli 2014 aan het huis van A., de broer van eerste verzoeker, zijn louter handgeschreven getuigenissen van privépersonen, die overigens geen betrekking hebben op eerste verzoeker. Deze stukken met subjectief karakter kunnen het asielrelaas van verzoekers dan ook niet staven.

Ook de verklaring die M.Z.A., die aldus deze verklaring de echtgenote zou zijn van A., heeft afgelegd ten aanzien van de politie op 10 juli 2014 met betrekking tot de gebeurtenissen die zich die dag zouden hebben afgespeeld, is slechts een eenzijdige verklaring van een familielid, wat geen objectieve bewijswaarde heeft. Het feit dat deze verklaring zou zijn afgelegd voor de politie, betekent geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is en deze wordt evenmin bevestigd door een stuk dat uitgaat van de Russische autoriteiten. Bovendien merkt de Raad op dat de datum van deze verklaring oorspronkelijk “10.07.2013” vermeldt, waarbij deze datum handmatig gecorrigeerd werd naar “10.07.2014”.

Wat het schrijven van de advocaat van A. aan de juridische autoriteiten in Ingoesjetjië betreft, stelt de Raad vast dat dit eveneens een eenzijdige verklaring is die geen garantie inhoudt van de waarachtigheid van deze verklaringen.

De neergelegde ontslagbrief uit het ziekenhuis kan evenmin de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers herstellen. Daargelaten het feit dat dit attest zonder meer vermeldt dat de opgelopen verwondingen het gevolg zijn van slagen door “medewerkers van gespecialiseerde dienst”, wijst de Raad erop de arts zich dienaangaande enkel baseert op de verklaringen van de patiënt, namelijk verzoekers broer. Dit attest geeft dan ook geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het ziektebeeld. Bovendien was dit attest eveneens aanvankelijk gedateerd op 15 augustus 2013, waarbij deze datum handmatig gecorrigeerd werd naar 15 augustus 2014.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de aangebrachte verklaringen van eerste verzoekers schoonzus en van de advocaat van eerste verzoekers broer, alsook de neergelegde ontslagbrief uit het ziekenhuis slechts fotokopieën zijn. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De argumenten in het verzoekschrift aangaande de (on)geloofwaardigheid van hun asielrelaas, zoals besproken in de beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2010 inzake de vorige asielaanvraag van verzoekers A.T. en L.T. - motieven die bevestigd werden door de Raad bij arrest van 18 november 2010, waartegen het beroep bij de Raad van State op 31 januari 2011 werd verworpen -, zijn niet dienstig.

De commissaris-generaal onderzoekt in de huidige asielprocedure slechts of er nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is evenmin bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is.

De argumentatie van verzoekers in hun verzoekschrift met betrekking tot de (on)geloofwaardigheid van hun asielproblemen, zoals besproken in de beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2010, is dan ook niet dienstig in deze procedure inzake de bestreden beslissing van 20 augustus 2014.

Waar verzoekers het redelijkheidsbeginsel geschonden achten, benadrukt de Raad dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Aangaande de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, benadrukt de Raad dat dit uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er wordt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in hun land van herkomst.

Gelet op het bovenstaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

3.3. Beoordeling ten aanzien van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. zich in het kader van hun huidige, eerste asielaanvraag baseren op motieven die werden aangehaald door hun vader, eerste verzoeker A.T..

De Raad merkt op dat verzoekers niet aannemelijk maken dat tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. problemen zouden kunnen ondervinden omwille van de problemen van hun vader.

Op 24 juni 2010 is het Commissariaat-generaal overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van hun ouders; deze beslissing werd op 18 november 2010 bevestigd door de Raad (RvV 18 november 2010, nr. 57 237). Het beroep bij de Raad van State werd op 31 januari 2011 verworpen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die

gedurende de behandeling van de identieke asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad dd. 18 november 2010, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van de vader van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoeker worden aangevoerd.

De stellingen van verzoekers in hun verzoekschrift dat *“de motivatie van het CVGS bestaat met andere woorden louter uit een ‘copy-paste’ van de motivering van de beslissing tot de inoverwegingname t.a.v. de vader van verzoekers”*, hoewel de commissaris-generaal uitdrukkelijk vermeldt *“dat dit dossier een individuele beoordeling vereist”*, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

De Raad stelt namelijk vast dat tweede verzoeker en tweede verzoekster tijdens hun gehoren en in hun verzoekschrift geen nieuwe elementen aanbrengen aangaande de problemen van hun vader.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van eerste verzoeker A.T., kan in hoofde van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van deze problemen.

Waar tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. tijdens hun gehoren aangeven bang te zijn om terug te keren omwille van de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië, in hun verzoekschrift aanvoeren dat de politieke situatie in Ingoesjetië, waaronder de regio waar verzoekers vandaan komen, zeer onveilig is en ze bij hun verzoekschrift *“verschillende stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen”* voegen, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het bovenstaande kan aan het asielrelaas van tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie”* d.d. 3 september 2013 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige

incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. Uit de informatie kan worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De bij het verzoekschrift gevoegde "*Mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Ingoesjetië*" (d.d. 21 juni 2012 van Amnesty International en 18 april 2014 over bedreigingen ten aanzien van een mensenrechtenactivist) toont niet aan dat er in Ingoesjetië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.3.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 26 augustus 2014 is onontvankelijk.

Artikel 2

Het beroep tegen de beslissingen van “*weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag*”, ten aanzien van eerste verzoeker A.T. en eerste verzoekster L.T., wordt verworpen.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T. geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt tweede verzoeker Y.T. en tweede verzoekster R.T geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER